

Posudek magisterské práce Veroniky Psočkové

Do ateliéru figurativního sochařství přestoupila z pedagogické školy v Olomouci. Od začátku se její zájem obracel k figurě až na krátké období ve kterém pracovala se znakem a ornamentem. Pro Veroniku je typická pečlivost a velký důraz na dotažení práce v její formální i ideové rovině. Jako jedna z mála studentů dokázala studii figury po jejím dokončení proměnit v samostatnou sochu na které nebylo možné dohledat její původní východisko ve studii. Zaujalo mě jaké úsilí do této práce vložila ale ještě více mě zaujalo, že se jí proměna studie v sochu zdařila. dalším dotaženým projektem byla její bakalářská práce. Ve zmenšeném měřítku realisticky vymodelovala sebe a svého přítele. Zvolila posici ve které si děti často hrají. Dvě nahé realisticky zobrazené portrétní figury tvoří sousoší které je možné měnit podle prostoru ve kterém je vystavené. Její další projekt je znovu založený na realistickém zobrazení figury. Modelem je mužská figura homosexuála v neagresivním postoji. Jemná mužská figura tvoří základ práce která vyústila jednak realistickou barevnou portrétní sochou ale také fotografickým cyklem založeným na zpochybnění chápání ženské a mužské role. Několik větších fotografií zachycuje rukou profesionálního časopisového fotografa autorku se svým modelem během práce na soše. Inscenovaná fotografie, autorka upravená vizážistkou a oblečená do romantických šatů, socha ještě ve stavu hliněného modelu. Příběh který převrací tradičně přijímané role a zároveň reklamní sen autorky možná o úspěchu nebo o opravdovosti. Během této práce začala Veronika pracovat i se zcela opačnými formami. Figury zůstaly ale formu proměnila v nedefinitivní skicovitě nahození čitelných tvarů postav. Figury malých žen vznikaly rychle ze smotaného rabičového pletiva. Malé ženy vznikaly spíše živelně jako výsledek hledání formy než jako koncepční projekt. Tato práce vyústila v její diplomové práci. Veronika použila již vyzkoušenou lehkou kresebnou formu proto aby zachytila a do prostoru důvěrně známé zahrady zasadila drátěné postavy členů své rodiny a svých blízkých. Vzniklo sousoší dvaceti osmi drátěných postav. Postavy spojuje jednak kresebná průhledná forma soch i čitelná nahota jednotlivých postav. V reálném prostoru zahrady se objevuje průnik světa vzpomínky s barevnou a živou přítomností. Sochy mi v těchto souvislostech připomínají film *Ti druzí*. Příběh o průniku dvou světů. Celou tuto vizi ale narušuje jednoduchá a hravá forma jednotlivých soch i přirozené a pohodové posice které sochy zaujmají. Pro autorku je důležité kdo je kdo, jak probíhá prostorový dialog mezi jednotlivými sochami i jaký je celý příběh. Spojení s autentickou zahradou mi připadá zajímavé ale velmi obtížné. Z vlastní zkušenosti vím jak je těžké spojit sochu s negalerijním prostorem který je neustále proměnlivý. Zvláště když nejde o abstraktní sochy je těžké nerozptýlit sdělení a udržet koncentraci. Veronika ale považuje zahradu svého dědečka pouze za inspirativní prostor ve kterém sochy vznikaly a předpokládá jejich instalaci jak v jiném exteriéru tak i v galerijním prostoru. Dovedu si představit zcela čistou instalaci s důrazem na kresebnost průhledné drátěné hmoty tak i to že doplní instalaci o domodelované drátěné fragmenty drátěného okolního prostoru. Vlastním sochám bych mohl vyčíst snad jen přílišnou hmotnost detailů která je daná jak zahuštěním zmačkaného materiálu tak i tloušťkou a nepoddajností vzniklého svazku drátů. Možné že nezakulacováním konců sochy ohýbáním drátů ale naopak otevřením koncových tvarů pouhým zastřížením drátů by se pocitu hmotnosti a velikosti detailů dalo odlehčit. Na druhou stranu si uvědomuji, že množství soch vyžaduje zjednodušení které povede více k vnímání celku. Soustředění na jednotlivé detaily by celek narušovalo. Práci v její základní myšlence rozumím a přeju Veronice aby se jí pomíjivost materiálu podařila na co nejdelší dobu překonat.

Práci hodnotím.....

M. Gabriel

